

Arrest

nr. 186 512 van 8 mei 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 17 juni 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 20 mei 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 24 juni 2014 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 maart 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 april 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat M. HOUGARDY verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij dient op 25 april 2012 een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) in.

1.2. Op 20 mei 2014 wordt de onder punt 1.1. vermelde aanvraag onontvankelijk verklaard. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(..)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

De wet van 22.12.1999 was een enige en unieke operatie, de criteria voor regularisatie vermeld in deze wet zijn dan ook niet van toepassing op de aanvraag tot regularisatie op grond van art. 9 / 9bis van de wet van 1980.

Het feit dat betrokkenen sinds 29.09.2005 in België zouden verblijven; er in hoofde van betrokkenen zeker sprake zou zijn van een sublieme integratie die niemand onberoerd zou kunnen laten; deze integratie zeker duurzame sociale bindingen zou hebben teweeggebracht die zij gedurende hun verblijf alhier ontwikkeld zouden hebben; zij namelijk vanaf hun aankomst in onze Belgische samenleving ten zeerste werk zouden hebben gemaakt van de integratie in de Belgische samenleving waarin zij zich wel degelijk geprofileerd zouden hebben; deze integratie van betrokkenen zich op allerlei vlakken zou hebben afgespeeld; vooreerst zij zich maar al te goed bewust zouden zijn van het feit dat integratie en het actief kunnen deelnemen in onze samenleving ook zou inhouden dat zij één der landstalen zo snel mogelijk zouden dienen aan te leren en zij daarom kosten noch moeite zouden hebben gespaard om zich de Franse taal eigen te maken; zij momenteel een niet miskenbare kennis van het Frans zouden hebben opgebouwd; het deze mensen aan energie en sociaal meelevendheid niet zou ontbreken; op sociaal vlak betrokkenen zich steeds op intensieve wijze zouden hebben gemengd onder de Belgische bevolking en zij ten gevolge van deze open en geïnteresseerde mentaliteit een grote vrienden – en kennissenkring zouden hebben opgebouwd die hen zou willen steunen en helpen; deze Belgische vrienden en kennissen betrokkenen als aangename en gedreven personen zouden hebben leren waarderen; juist door deze omgang met Belgen en hun uiterst gedreven wil om zich voor 100% te integreren, hun vrienden en kennissen hun dan ook zouden willen steunen omdat zij een verwijdering uit België als inhumain zouden beschouwen; betrokkenen bij de Belgische bevolking helemaal niet zouden overkomen als profiteurs maar wel als integere mensen die een diepe indruk zouden nalaten waar zelfs onze gemeenschap een voorbeeld aan zou kunnen nemen; op arbeidsvlak niet onopgemerkt zou mogen voorbijgaan dat het voor betrokkenen enorm belangrijk zou zijn dat zij ook in hun eigen levensonderhoud zouden kunnen voorzien; gelet op het voorgaande er zonder twijfel zou kunnen gesteld worden dat betrokkenen op zeer intense wijze zouden zijn overgegaan tot de verinnerlijking van onze Belgische taal, zeden en gewoonten en zij zich de Belgische samenlevingsnormen in hoge mate zouden hebben eigen gemaakt op economisch, sociaal en cultureel vlak en op andere terreinen van het maatschappelijke leven; er namelijk aan te integratie van betrokkenen geenszins zou kunnen getwijfeld worden; het onomstotelijk zou vaststaan dat betrokkenen sociale banden met België zouden hebben; zij gedurende hun verblijf alhier hun centrum van belangen zouden hebben opgebouwd; er zeker sprake zou zijn van een goede integratie; zij de Franse taal zouden spreken en Dhr. A. S. (...) ter staving een werkbefoel dd. 22.10.2010, een attestation de réussite de l'unité de formation dd. 25.02.2008 toevoegt en Mevr. A. A. (...) ter staving een certificat de stage en langue Française en een certificat de formation en langue Française toevoegt en betrokkenen getuigenverklaringen, een krantenartikel en foto's voorleggen, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend.

De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15/12/1980.

Het feit dat hun kinderen hier naar school zouden gaan, betrokkenen zich er ten volle van bewust waren dat hun kinderen zich ook het best konden integreren en de taal machtig konden worden indien zij zo snel mogelijk naar school zouden gaan, hun kinderen van onbesproken gedrag zouden zijn in de school en zij een uitermate grote wilskracht en inzet zouden betuigen om zich aan te passen, vrienden te maken, kortom alles wat een kind zou beogen om op een zo normaal mogelijke manier te ontwikkelen en gelukkig te worden, met zekerheid zou kunnen gezegd worden dat hun kinderen, ondanks hun verleden, alhier gelukkig zouden zijn en zij en hun ouders in onze maatschappij een plaats zouden hebben gevonden waar zij allen zich ten volle zouden kunnen ontplooiën en van de kleinste dingen, die voor ons zo vanzelfsprekend zouden lijken, zouden kunnen genieten zodoende zich als volwaardige mensen te kunnen ontwikkelen, betrokkenen hun kinderen ook zouden aanmoedigen om zich in te

zetten en te leven als goede en vriendelijke mensen en zij zich bewust zouden inlaten met de schoolse activiteiten, juist doordat het hun kinderen zo goed zou gaan en zij zouden openbloeien, betrokkenen de moed zouden hebben om hun integratie ook zo snel mogelijk op alle mogelijke manieren door te drijven, het onwenselijk zou zijn voor de kinderen om hun terug naar het land van herkomst te sturen temeer zij hier op regelmatige wijze naar school zouden gaan, de kinderen naar school zouden gaan in België sinds verschillende jaren, zodat een terugkeer naar hun land van herkomst een negatieve invloed zou hebben op hun scholing, de kinderen (bijna) volledig hun scholing in ons land zouden hebben doorlopen volgens het systeem en de normen van het onderwijs in de Franstalige gemeenschap, dewelke totaal verschillend zou zijn van het onderwijsprogramma in hun land van herkomst, de kinderen enkel zouden kunnen lezen en schrijven in de Franse taal en niet in het Armeens, wat een enorme handicap zou zijn voor hun integratie in het onderwijs in hun land van herkomst, een groot deel van het programma van Armenië niet zou zijn opgenomen in België (geschiedenis en geografie, de tweede taal Russisch en dergelijke meer) en er ter staving attestations, certificats de fréquentations scolaire en attestations de fréquentations worden voorgelegd, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is.

Bovendien hebben betrokkenen steeds geweten dat de scholing van hun kinderen plaatsvond in precair verblijf en dat hun opleiding in België mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was om de ontwikkeling van de kinderen toch zo normaal mogelijk te laten verlopen.

Verder wordt in de aanvraag aangehaald dat de kinderen van betrokkenen België als vaderland beschouwen en dat Frans hun eerste taal zal zijn. Dit argument kan echter niet weerhouden worden als een buitengewone omstandigheid aangezien het zeer ongeloofwaardig is dat betrokkenen in huiselijke sfeer geen Armeens zouden spreken, wat toch hun moedertaal is, en dat de kinderen niet zouden opgevoed zijn in het Armeens, niettegenstaande het mogelijk is dat de kinderen daarnaast ook het Frans zouden leren.

Betrokkenen beroepen zich in dit kader op artikel 22 bis van de grondwet en op het IVRK, meer specifiek op artikels 3, 9, 24.1, 26, 27 en 28. De loutere vermelding van deze artikels kan niet weerhouden worden vermits betrokkenen geen bewijzen leveren die op hun eigen persoon betrekking hebben, conform voornoemde artikels. Het is aan betrokkenen om de overeenkomsten aan te tonen tussen hun eigen situatie en de situatie waarvan zij beweren dat ze vergelijkbaar is (Raad van State, arrest nr. 97.866 van 13.07.2001). Men kan er immers niet zonder meer van uitgaan dat de omstandigheden van verzoekers en de omstandigheden van andere personen met kinderen analoog zijn. Bijgevolg volstaat dit niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden, betrokkenen dienen de algemene bewering toe te passen op de eigen situatie.

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Hun asielaanvraag, ingediend op 29.09.2005, werd afgesloten op 15.03.2006 met de beslissing 'Oude asielpprocedure – niet ontvankelijk (weigering van verblijf)' door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, hun betekend op 16.03.2006.

De duur van de procedure – namelijk minder dan zes maanden – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Betrokkenen beweren dat zij omwille van enorme problemen in hun land waardoor hun vrijheid en leven bedreigd zouden zijn, zij hun land dienden te ontvluchten en dat zij onmogelijk zouden kunnen terugkeren, doch zij leggen geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkenen om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkenen omwille van bovenvermelde redenen niet zouden kunnen terugkeren, volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegen betrokkenen geen enkel nieuw element toe aan de elementen die zij reeds tijdens hun asielpprocedure naar voor brachten en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

Wat het inroepen van art. 8 van het EVRM betreft dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is aangezien het hele gezin/de ganse familie niet in aanmerking komt voor een regularisatie, zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is. Betrokkenen tonen niet aan dat er nog andere familieleden van hun in België zouden verblijven.

Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.

Bovendien dient er opgemerkt te worden dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties of zakelijke contacten, maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Het feit dat verzoekers in het bezit waren van een medisch A.I., kan ook niet als een buitengewone omstandigheid worden aanzien. Dit attest van immatriculatie werd aan betrokkenen afgeleverd in het kader van de ontvankelijkheid van een aanvraag tot regularisatie op basis van art. 9ter om medische redenen. Aangezien de medische redenen niet behandeld worden bij aan aanvraag art. 9bis vormt het feit dat zij een A.I. hebben gehad geen reden om betrokkenen een verblijfsrecht toe te kennen op basis van art. 9bis.

Bovendien werd hun laatste aanvraag artikel 9ter op 03.12.2013 negatief afgesloten.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen voor al die tijd dat zij al in ons land zouden hebben verbleven, nooit in aanraking zouden zijn gekomen met het gerecht en dat zij dan ook een blanco strafregister zouden hebben, er geen gedrag tegen de openbare orde zou kunnen verweten worden aan betrokkenen, zij nooit het onderwerp zouden hebben uitgemaakt van een strafrechtelijke veroordeling, geen enkel element van het dossier zou toestaan om te vermoeden dat hun aanwezigheid in ons land van die aard zou zijn dat het een bedreiging zou vormen voor de nationale veiligheid en geen enkele fraude of misleiding ten aanzien van de autoriteiten van ons land zou kunnen toegeschreven worden aan betrokkenen, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.“

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel betoogt de verzoekende partij als volgt :

“Pris de la violation des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs et de l'article 62 de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers et pris de la motivation absente, inexacte, insuffisante ou contradictoire et dès lors de l'absence de motifs légalement admissibles et de l'erreur manifeste d'appréciation.

Il n'est pas contestable que la demande de régularisation de séjour introduite par le requérant le 19 septembre 2012 (cfr annexe 3) est structurée, quant aux arguments invoqués, en 2 parties distinctes intitulées respectivement:

- *pour les arguments de recevabilité : « CIRCONSTANCES EXCEPTIONNELLES QUI JUSTIFIENT L'INTRODUCTION DE LA DEMANDE EN Belgique » ;*
- *pour les arguments de fond : « CIRCONSTANCES EXCEPTIONNELLES QUI JUSTIFIENT LA REGULARISATION DU SEJOUR ».*

En l'espèce, force est de constater que l'administration a procédé à l'examen des seuls arguments de fond invoqués dans la seconde partie de la demande mais qu'aucun traitement n'a été réservé aux arguments spécifiques de recevabilité invoqués dans la première partie de celle-ci.

A. Ainsi en ce qui concerne la scolarité des enfants du requérant en Belgique

En page 3, au §3 de sa demande, le requérant a fait valoir la jurisprudence du Conseil d'Etat selon laquelle : « la scolarisation en Belgique d'enfants mineurs peut constituer, quel que soit le type d'enseignement suivi, une circonstance exceptionnelle rendant très difficile le déplacement même temporaire de la famille dans son pays d'origine pour y lever les autorisation requises (CE, arrêt 122.054 du 8 août 2003) », argumentation totalement passée sous silence par l'administration qui se contente d'alléguer : « ... Het feit dat hun kinderen hier naar school zouden gaan ... verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. ».

B. De même en ce qui concerne la possession d'attestations d'immatriculation

« Het feit dat verzoekers in het bezit waren van een medisch AI, kan ook niet als een buitengewone omstandigheid worden aanzien ... ». Or, le fait même que les requérants fussent en possession d'attestations d'immatriculation prouve qu'ils étaient en séjour régulier lors de l'introduction de leur demande du 25 avril 2012, de telle sorte que non seulement la recevabilité était présumée mais aussi que la notification de tout ordre de quitter le territoire avant même qu'une réponse soit apportée aux demandes de régularisation de séjour introduit sur pied de l'article 9bis portait atteinte à la jurisprudence constante du Conseil d'Etat, selon laquelle:

« Il appartient au Ministre compétent, avant de prendre une mesure d'éloignement, de statuer sur la demande de séjour de plus de 3 mois formulée après un exposé des circonstances exceptionnelles justifiant l'introduction de la demande. »

(Conseil d'Etat, arrêt n° 51.172, KADIA KIAMUNTOKO, 17 janvier 1995) ;

« Avant de prendre une mesure d'éloignement, il appartient au Ministre compétent de statuer sur la demande de séjour de plus de trois mois formulée après un exposé de circonstances exceptionnelles justifiant l'introduction de la demande par la voie du Bourgmestre de la commune de l'intéressé. En

l'espèce, la partie adverse devait donc, avant de décider le 27 juillet 1995 qu'il fallait notifier l'ordre attaqué de quitter le territoire, statuer sur la demande de régularisation de séjour introduite le 20 juillet 1995 par le demandeur. »

(Conseil d'Etat, arrêt n° 70.506, BEHLULI et HALILI, 24 décembre 1997).

« Considérant que lorsqu'une demande d'autorisation de séjour est introduite en application de l'article 9, alinéa 3, de la loi du 15 décembre 1980 précitée, le ministre de l'Intérieur ne peut prendre à l'égard de l'étranger concerné aucune mesure d'éloignement tant qu'il n'a pas été statué sur cette demande »

(Conseil d'Etat, arrêt n° 131.951, COMPAORE, 1er juin 2004).

A cet égard, il n'est pas contestable que le principe de bonne administration exige que toute autorité administrative prépare ses décisions avec soin, si bien que le moins que tout administré puisse requérir des fonctionnaires en charge de son dossier, c'est que ceux-ci soient à même de lire et de comprendre les termes et la structure des demandes qui leur sont soumises. En l'espèce, la méconnaissance manifeste de cet impératif est constitutive d'une erreur manifeste d'appréciation qui vicie la motivation de la décision attaquée.

Il s'ensuit que cette motivation est manifestement inadéquate.

Ainsi que le Conseil d'Etat a eu l'occasion de le décider, « Lorsqu'une autorité administrative dispose, comme en l'espèce, d'un pouvoir d'appréciation, elle doit l'exercer et motiver en la forme sa décision en manière telle que l'intéressé soit informé des raisons qui l'ont déterminé à statuer comme elle l'a fait » (Conseil d'Etat, 16 mai 1997, arrêt 66.292, R.D.E. 1997, p. 214 et ss.).

En effet, « motiver une décision, c'est exposer de raisonnement de droit et de fait, le syllogisme qui sert de fondement ; c'est officialiser en quoi et pourquoi l'auteur de la décision a estimé pouvoir appliquer sa compétence à la situation de fait à laquelle elle s'adresse » (D. Lagasse, la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs in J.T., 1991, p. 737-738).

Ce qui prescrit à l'administration, c'est « une discipline qui l'oblige à procéder à un examen minutieux de chaque affaire et de justifier ses décisions sans pouvoir s'abriter derrière la connaissance par les intéressés des motifs des décisions les concernant ... de manière à permettre à ceux-ci de vérifier qu'il a été procédé à cet examen » (F. Tiberghien et B. Lasserre, Chronique générale de jurisprudence administrative, A.J.D.A., Paris, 1981, p. 465 et 1982, p. 585 - à propos de la loi française du 11 janvier 1979 relative à la motivation formelle des actes administratifs).

Dans son arrêt PETERMANS, n° 55.198 du 18 septembre 1995, le Conseil d'Etat a exposé que :

« le but de l'obligation de motivation formelle est d'informer l'intéressé des raisons pour lesquelles une décision qui lui est défavorable a été prise, de manière à lui permettre de se défendre contre cette décision en montrant que les motifs révélés par la motivation ne sont pas fondés ».

De même a-t'il été considéré par cette même juridiction que : « la caractéristique principale de l'obligation de motiver est que l'administré doit pouvoir trouver dans la décision même qui l'intéresse les motifs sur base desquels elle a été prise, entre autre pour qu'il puisse en connaissance de cause, décider s'il est opportun d'attaquer cette décision. Pour atteindre ce but, il est évidemment requis que la motivation soit claire, précise et concordante » (Conseil d'Etat, S.A. SMET-JET, n° 41.884 du 4 février 1993).

En conséquence, il convient de constater que l'acte attaqué — en ce qu'il viole ainsi le prescrit des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs ainsi que l'article 62 de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers — doit se voir annulé, de même que l'ordre de quitter le territoire qui l'accompagne et en constitue une mesure d'exécution.”

2.2. De formele motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een 'afdoende' wijze. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628, RvS 30 mei 2006, nr. 159.298, RvS 12 januari 2007, nr. 166.608, RvS 15 februari 2007, nr. 167.848, RvS 26 juni 2007, nr. 172.777). Hetzelfde geldt voor wat betreft de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. In casu geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid

vormen waarom verzoekende partij de aanvraag niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland. Uit deze motivering blijkt duidelijk dat ingegaan werd op alle door de verzoekende partij als buitengewone omstandigheden aangehaalde elementen en gemotiveerd werd waarom deze niet aanvaard worden. Verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Waar verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

2.3. De aangevoerde schending van de motiveringsplicht wordt onderzocht samen met de aangevoerde schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

(...)”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden waarvan sprake in artikel 9bis van de vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;

2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond was om verzoeker een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, diende de verwerende partij na te gaan of verzoekers aanvraag wel regelmatig was ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De vreemdeling moet klaar en duidelijk in zijn aanvraag vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoekende partij heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in het land van oorsprong heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

2.4. Verzoekende partij is van oordeel dat op verschillende argumenten niet werd geantwoord en wijst erop dat in de aanvraag aangehaald werd dat volgens de rechtspraak van de Raad van State de scholing van minderjarige kinderen een buitengewone omstandigheid kan vormen die een terugkeer verhindert. De Raad ziet evenwel niet in waarom de motivering van de verwerende partij in de bestreden beslissing dat: *“Het feit dat hun kinderen hier naar school zouden gaan, betrokkenen zich er ten volle van bewust waren dat hun kinderen zich ook het best konden integreren en de taal machtig konden worden indien zij zo snel mogelijk naar school zouden gaan, hun kinderen van onbesproken gedrag zouden zijn in de school en zij een uitermate grote wilskracht en inzet zouden betuigen om zich aan te passen, vrienden te maken, kortom alles wat een kind zou beogen om op een zo normaal mogelijke manier te ontwikkelen en gelukkig te worden, met zekerheid zou kunnen gezegd worden dat hun kinderen, ondanks hun verleden, alhier gelukkig zouden zijn en zij en hun ouders in onze maatschappij een plaats zouden hebben gevonden waar zij allen zich ten volle zouden kunnen ontplooiën en van de kleinste dingen, die voor ons zo vanzelfsprekend zouden lijken, zouden kunnen genieten zodoende zich als volwaardige mensen te kunnen ontwikkelen, betrokkenen hun kinderen ook zouden aanmoedigen om zich in te zetten en te leven als goede en vriendelijke mensen en zij zich bewust zouden inlaten met de schoolse activiteiten, juist doordat het hun kinderen zo goed zou gaan en zij zouden openbloeien, betrokkenen de moed zouden hebben om hun integratie ook zo snel mogelijk op alle mogelijke manieren door te drijven, het onwenselijk zou zijn voor de kinderen om hun terug naar het land van herkomst te sturen temeer zij hier op regelmatige wijze naar school zouden gaan, de kinderen naar school zouden gaan in België sinds verschillende jaren, zodat een terugkeer naar hun land van herkomst een negatieve invloed zou hebben op hun scholing, de kinderen (bijna) volledig hun scholing in ons land zouden hebben doorlopen volgens het systeem en de normen van het onderwijs in de Franstalige gemeenschap, dewelke totaal verschillend zou zijn van het onderwijsprogramma in hun land van herkomst, de kinderen enkel zouden kunnen lezen en schrijven in de Franse taal en niet in het Armeens, wat een enorme handicap zou zijn voor hun integratie in het onderwijs in hun land van herkomst, een groot deel van het programma van Armenië niet zou zijn opgenomen in België (geschiedenis en geografie, de tweede taal Russisch en dergelijke meer) en er ter staving attestations, certificats de frequentations scolaire en attestations de frequentations worden voorgelegd, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is.*

Bovendien hebben betrokkenen steeds geweten dat de scholing van hun kinderen plaatsvond in precair verblijf en dat hun opleiding in België mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was om de ontwikkeling van de kinderen toch zo normaal mogelijk te laten verlopen. Verder wordt in de aanvraag aangehaald dat de kinderen van betrokkenen België als vaderland beschouwen en dat Frans hun eerste taal zal zijn. Dit argument kan echter niet weerhouden worden als een buitengewone omstandigheid aangezien het zeer ongeloofwaardig is dat betrokkenen in huiselijke sfeer geen Armeens zouden spreken, wat toch hun moedertaal is, en dat de kinderen niet zouden opgevoed zijn in het Armeens, niettegenstaande het mogelijk is dat de kinderen daarnaast ook het Frans zouden leren.” hierop geen afdoende antwoord zou bieden. Immers erkent de verwerende partij dat de scholing van de kinderen in België door de verzoekende partij als een hinderpaal gezien wordt om de aanvraag in het herkomstland in te dienen, maar de verwerende partij wijst erop dat de verzoekende partij geenszins aannemelijk maakt dat de

scholing niet in het herkomstland kan verkregen worden, dat de scholing in België slechts een tijdelijke oplossing was om de ontwikkeling van de kinderen zo normaal mogelijk te laten verlopen en dat het zeer ongeloofwaardig is dat de kinderen geen Armeens zouden kennen. Verzoekende partij laat na deze motieven met concrete argumenten te weerleggen. De Raad wijst er daarbij op dat de Raad van State reeds meerdere malen heeft geoordeeld dat het niet onredelijk is dat de gemachtigde van de minister/staatssecretaris beslist dat de aanwezigheid van schoolgaande kinderen geen buitengewone omstandigheid uitmaakt (RvS 14 maart 2006, nr. 156.325 en RvS 4 juli 2002, nr. 108.862).

2.5. Waar de verzoekende partij er voorts op wijst dat door het feit dat zij in bezit was van een attest van immatriculatie omwille van een ontvankelijk verklaarde medische regularisatieaanvraag, haar onderhavige aanvraag ook ontvankelijk had moeten verklaard worden, kan zij geenszins worden gevolgd. De Raad wijst op vaste rechtspraak van de Raad van State waaruit blijkt dat artikel 9bis van de vreemdelingenwet geen afbreuk doet aan de bevoegdheid van het bestuur om het al dan niet vervuld zijn van de buitengewone omstandigheden te beoordelen op het ogenblik van het nemen van de beslissing (RvS 26 februari 2009, nr. 4069 (c)). Verzoekende partij betwist geenszins dat op het ogenblik van de bestreden beslissing, met name 20 mei 2014, er reeds op 3 december 2013 een afwijzingsbeslissing was genomen inzake de medische regularisatieaanvraag. Gelet op voorgaande bespreking is het dan ook geenszins kennelijk onredelijk noch foutief van de verwerende partij te oordelen dat: *“Het feit dat verzoekers in het bezit waren van een medisch A.I., kan ook niet als een buitengewone omstandigheid worden aanzien. Dit attest van immatriculatie werd aan betrokkenen afgeleverd in het kader van de ontvankelijkheid van een aanvraag tot regularisatie op basis van art. 9ter om medische redenen. Aangezien de medische redenen niet behandeld worden bij aan aanvraag art. 9bis vormt het feit dat zij een A.I. hebben gehad geen reden om betrokkenen een verblijfsrecht toe te kennen op basis van art. 9bis. Bovendien werd hun laatste aanvraag artikel 9ter op 03.12.2013 negatief afgesloten.”*

Waar verzoekende partij voorts nog verwijst naar rechtspraak van de Raad van State die stelt dat geen verwijderingsmaatregel mag genomen worden zonder dat eerst over de regularisatieaanvraag een beslissing is genomen, ziet de Raad niet in hoe deze verwijzing enige relevantie heeft in onderhavige zaak nu het in casu niet gaat om een verwijderingsmaatregel en bovendien blijkt dat in verzoekers zaak een beslissing is genomen over de regularisatieaanvraag.

2.6. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. De Raad herhaalt dat met alle door de verzoekende partij in haar aanvraag opgeworpen elementen werd rekening gehouden, dat erop geantwoord werd in de bestreden beslissing en dat de verzoekende partij niet aangeeft waarom deze motivering niet zou volstaan. Ten slotte kan er nog op gewezen worden dat, in de mate dat de verzoekende partij met haar kritiek blijkt geeft van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid en elementen uit haar aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet herhaalt, het onderzoek van deze andere beoordeling en deze elementen de Raad uitnodigt tot een opportuiniteitsonderzoek, hetgeen echter niet tot zijn bevoegdheid behoort.

2.7. Het eerste middel is in al zijn onderdelen ongegrond.

2.8. In een tweede middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

“Pris de la violation de l'article 22bis de la Constitution, lu conjointement avec les articles 3 et 24§1 de la Convention internationale relatives aux droits de l'enfant, adoptée à New-York le 20 novembre 1989 et approuvée par la loi belge du 15 novembre 1991.

Il n'est pas contestable qu'en raison de la scolarité de longue durée de ses enfants en Belgique, le requérant a fait valoir dans sa demande de régularisation de séjour, la protection instituée pour ceux-ci par l'article 22bis de la Constitution en ces termes :

« Indépendamment des problèmes qui furent à la base de la demande d'asile introduite par les requérants ou des problèmes médicaux invoqués par le passé par Madame L. A. (...), ceux-ci résident en Belgique depuis plus de 7 ans, de telle sorte que leurs enfants ont accompli l'entièreté (en ce qui concerne GOR) ou presque (en ce qui concerne SEDRAK) de leur scolarité dans notre pays selon le système et les normes d'enseignement en vigueur en communauté française, lesquels - indépendamment de la langue - diffèrent totalement du programme d'enseignement en vigueur dans leur pays d'origine (cfr annexes 8 et 9).

Il s'ensuit que ces enfants ne savent lire et écrire qu'en langue française et non pas en langue arménienne, ce qui représente assurément un énorme handicap pour leur intégration dans l'enseignement tel que dispensé dans leur pays d'origine. Cet handicap est assurément de nature à leur faire perdre une, voire plusieurs années scolaires, nécessaires au rattrapage de cette différence.

De plus, indépendamment de la langue et de l'orthographe, une grande partie des bases qui figurent au programme national arménien, n'ont évidemment pas été apprises en Belgique (histoire et géographie du moyen-orient, seconde langue russe en lieu et place du néerlandais, etc...).

Il convient à cet égard d'avoir à l'esprit, les termes de l'article 22bis de la Constitution - modifié par loi du 22 décembre 2008, publiée au Moniteur belge du 28 décembre 2008 - qui stipulent que : « Chaque enfant a le droit de s'exprimer sur toute question qui le concerne ; son opinion est prise en considération, eu égard à son âge et à son discernement. Chaque enfant a le droit de bénéficier des mesures et services qui concourent à son développement. Dans toute décision qui le concerne, l'intérêt de l'enfant est pris en considération de manière primordiale. La loi, le décret ou la règle visée à l'article 134 garantissent ces droits de l'enfant. ».

Il n'est pas davantage contestable qu'en réponse à cette argumentation, l'administration s'est contentée d'affirmer que « ... kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden ».

Or le requérant a fait valoir que le préjudice qui découlerait pour ses enfants d'un retour en Arménie ne réside nullement dans l'absence d'enseignement dans son pays d'origine mais bien dans la différence tant des programmes d'enseignements que de la langue dans laquelle il serait dispensé, presque totalement inconnue de ses enfants qui n'en ont aucune pratique et ont toujours été scolarisés en langue française.

Il s'ensuit que c'est manifestement à tort que l'administration reproche au requérant, le manque d'individualisation de sa requête en ces termes :

« Betrokkenen beroepen zich in dit kader op artikel 22 bis van de grondwet en op het IVRK, meer specifiek op artikels 3, 9, 24.1, 26, 27 en 28. De loutere vermelding van deze artikels kan niet weerhouden worden vermits betrokkenen geen bewijzen leveren die op hun eigen persoon betrekking hebben, conform voornoemde artikels. »,

puisque précisément les préjudice a été décrit de manière précisée en ce qui concerne le cas particulier des ses propres enfants :

« Il s'ensuit que ces enfants ne savent lire et écrire qu'en langue française et non pas en langue arménienne, ce qui représente assurément un énorme handicap pour leur intégration dans l'enseignement tel que dispensé dans leur pays d'origine. Cet handicap est assurément de nature à leur faire perdre une, voire plusieurs années scolaires, nécessaires au rattrapage de cette différence.

De plus, indépendamment de la langue et de l'orthographe, une grande partie des bases qui figurent au programme national arménien, n'ont évidemment pas été apprises en Belgique (histoire et géographie du moyen-orient, seconde langue russe en lieu et place du néerlandais, etc...). ».

En outre, lorsque l'administration allègue que : « Bovendien hebben betrokkenen steeds geweten dat de scholing van hun kinderen plaatsvond in precair verblijf en dat hun opleiding in België mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was om de ontwikkeling van de kinderen toch zo normaal mogelijk te laten verlopen. »,

cette considération va manifestement à l'encontre de la jurisprudence constante de la Cour Constitutionnelle qui considère que l'intérêt supérieur de l'enfant constitue dans leur chef, un droit subjectif, indépendamment du comportement de ses parents :

« B.4.2. - L'article 57, § 2, de la loi du 8 juillet 1976 organique des centres publics d'aide sociale viole les articles 10 et 11 de la Constitution, combinés avec les articles 2, 3, 24.1, 26 et 27 de la Convention relative aux droits de l'enfant, en ce que, à l'égard de mineurs dont les parents séjournent illégalement sur le territoire du Royaume, il exclut même l'aide sociale qui satisferait aux conditions exprimées en B.7.7. » et aussi « B.7.5. - Le souci de ne pas permettre que l'aide sociale soit détournée de son objet ne pourrait toutefois justifier qu'elle soit totalement et dans tous les cas refusée à un enfant alors qu'il apparaîtrait que ce refus l'oblige à vivre dans des conditions qui nuiraient à sa santé et à son développement et alors qu'il n'existerait aucun risque de voir bénéficier de cette aide des parents qui n'y ont pas droit. L'article 2.2 de la Convention oblige en effet les Etats parties à prendre toutes les mesures appropriées pour que l'enfant soit effectivement protégé contre toutes formes de discrimination ou de sanction motivées par la situation juridique [...] de ses parents ».

(Cour Constitutionnelle, 22 juillet 2003, M.B. : 4 novembre 2003).

Le caractère absolu du droit subjectif des enfants à la prise en compte de leurs intérêts de manière primordiale, indépendamment de toute autre circonstance, a d'ailleurs encore été réaffirmé dans un autre arrêt de la Cour Constitutionnelle, rendu le 7 mars 2013 :

« B.5.1. L'alinéa 4 de cette disposition, qui se réfère à l'intérêt de l'enfant, est issu, comme les alinéas 2, 3 et 5, de la révision constitutionnelle du 22 décembre 2008 qui visait à étendre la reconnaissance

constitutionnelle des droits de l'enfant à ce qui constitue l'essence de la Convention relative aux droits de l'enfant (Doc. parl., Sénat, 2004-2005, n° 3-265/3, p. 41).

B.5.2. L'article 3, paragraphe 1, de cette Convention dispose :

« Dans toutes les décisions qui concernent les enfants, qu'elles soient le fait des institutions publiques ou privées de protection sociale, des tribunaux, des autorités administratives ou des organes législatifs, l'intérêt supérieur de l'enfant doit être une considération primordiale ».

B.5.3. Tant l'article 22bis, alinéa 4, de la Constitution que l'article 3, paragraphe 1, de la Convention relative aux droits de l'enfant imposent aux juridictions de prendre en compte, de manière primordiale, l'intérêt de l'enfant dans les procédures le concernant. L'article 22bis, alinéa 5, de la Constitution donne par ailleurs au législateur compétent la mission de garantir que l'intérêt de l'enfant soit pris en considération de manière primordiale. ».

(Cour Constitutionnelle, arrêt 30/2013 du 7 mars 2013).

Il s'ensuit que désormais, indépendamment de la question du caractère self-executing des articles de cette Convention, tout enfant vivant sur le territoire de notre pays bénéficie en toutes hypothèses, « de manière primordiale », d'un droit subjectif au respect de ses intérêts, en vertu de l'article 22bis de la Constitution dont l'applicabilité directe est indiscutable.

Quant à la définition concrète de ces intérêts, le législateur - par la loi du 15 novembre 1991, approuvant la Convention internationale relative aux droits de l'enfant - a incontestablement d'ores et déjà marqué son accord quant à l'énumération qui en faite dans les différents articles de cette Convention, de telle sorte que toute mesure portant atteinte à l'un quelconque des droits y exprimés, viole automatiquement le droit subjectif des enfants destinataires de l'article 22bis de la Constitution au respect de leurs intérêts, de manière primordiale.

Les termes « de manière primordiale » figurant à l'article 22bis de la Constitution ne laissent subsister aucun doute quand à la supériorité de l'intérêt des enfants par rapport à toute autre préoccupation, telle que notamment celle du contrôle de l'immigration.

En conséquence, il convient de constater que l'acte attaqué — en ce qu'il viole ainsi le prescrit de l'article 22bis de la Constitution, lu conjointement avec les articles 3 et 24§1 de la Convention internationale relatives aux droits de l'enfant, adoptée à New-York le 20 novembre 1989 et approuvée par la loi belge du 15 novembre 1991— doit se voir annulé, de même que l'ordre de quitter le territoire qui l'accompagne et en constitue une mesure d'exécution.”

2.9. Waar verzoekende partij de schending aanhaalt van de artikelen 3 en 24 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991, B.S., 17 januari 1992 (hierna: het Kinderrechtenverdrag), merkt de Raad op dat vaste rechtspraak van de Raad van State stelt dat deze bepalingen wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet volstaan om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen opleggen. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden ontzegd (cf. RvS 28 juni 2001, nr. 97 206; RvS 7 februari 1996, nr. 58.032; RvS 11 juni 1996, nr. 60.097; RvS 21 oktober 1998, nr. 76.554; RvS 28 juni 2001, nr. 97.206). In deze zin kan de verzoekende partij de rechtstreekse schending van deze artikelen van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig inroepen.

Daarenboven blijkt thans niet dat er nog sprake is van minderjarige kinderen, zodat sowieso niet blijkt dat verzoekende partij zich kan beroepen op de bepalingen van het Kinderrechtenverdrag.

Dit onderdeel van het middel is onontvankelijk.

2.10. Wat betreft de voorgehouden schending van artikel 22bis van de Grondwet, merkt de Raad op dat, naast de vaststelling dat ook hier gesteld kan worden dat niet blijkt dat er thans nog sprake is van minderjarige kinderen zodat het inroepen van deze bepaling sowieso niet dienstig is, deze bepaling voorziet dat elk kind recht heeft “op eerbiediging van zijn morele, lichamelijke, geestelijke en seksuele integriteit”. De verzoekende partij maakt met haar betoog niet op concrete wijze aannemelijk op welke wijze de bestreden beslissing de morele, lichamelijke, geestelijke en seksuele integriteit van de kinderen in het gedrang zou brengen. Het enkele gegeven dat de scholing in België zou bijdragen aan de stabiliteit in hun leven, is nog niet van aard zulks aan te kunnen tonen.

De Grondwetswijziging van 22 december 2008 (BS 29 december 2008) breidde artikel 22bis van de Grondwet uit met enkele nieuwe bepalingen, meer specifiek met de bepaling dat “elk kind (...) het recht

(heeft) zijn mening te uiten in alle aangelegenheden die het aangaan”, dat *“elk kind recht heeft op maatregelen en diensten die zijn ontwikkeling bevorderen”* en dat *“het belang van het kind (...) de eerste overweging (is) bij elke beslissing die het kind aangaat”*. Deze grondwetswijziging had tot doel om de grondbeginselen van het Kinderrechtenverdrag op te nemen in de Grondwet, daar *“(v)olgens een meerderheid in rechtsleer en rechtspraak dit verdrag immers niet rechtstreeks toepasbaar (was) in onze Belgische rechtsorde”* (Voorstel tot herziening van artikel 22bis van de Grondwet, *Parl.St. Kamer 2007-08*, nr. 175/001, 4).

Uit de parlementaire voorbereiding blijkt dat er voor werd gekozen om de op te nemen rechten *“geen louter symbolische waarde te geven, zonder ze daarom rechtstreekse werking toe te kennen. De voorgestelde grondwetswijziging is daarom geënt op de in artikel 23 van de Grondwet gehanteerde formule. De wetgever moet deze rechten invullen”* (Verslag namens de Commissie voor de Institutionele Aangelegenheden betreffende de herziening van artikel 22bis van de Grondwet, teneinde een lid toe te voegen betreffende de bescherming van aanvullende rechten van het kind, *Parl.St. Senaat*, nr. 3-265/3, 5). De werkgroep belast met het onderzoek van Titel II van de Grondwet, opgericht door de Senaatscommissie voor Institutionele Aangelegenheden, kwam in zijn verslag eveneens tot de conclusie dat waar artikel 22bis van de Grondwet zou worden herzien teneinde een lid toe te voegen betreffende de bescherming van aanvullende rechten van het kind *“de ontworpen bepalingen niet rechtstreeks van toepassing zouden zijn”* (Verslag betreffende de herziening van artikel 22bis van de Grondwet teneinde een lid toe te voegen betreffende de bescherming van aanvullende rechten van het kind, *Parl.St. Senaat 2004-05*, nr. 1501/001). In een nota aan de werkgroep belast met het onderzoek van Titel II van de Grondwet, opgericht in de Kamercommissie voor de Herziening van de Grondwet en de Hervorming van de instellingen, stelden professoren J. VELAERS en S. VAN DROOGHENBROECK verder dat de voorgestelde grondwetswijziging *“a priori geen significante wijzigingen in(houdt) op het stuk van het juridisch erfgoed van rechten en vrijheden die thans gelden voor de kinderen die onder de jurisdictie van België vallen. (...) De parlementaire voorbereiding van die grondwetstekst geeft vrij duidelijk aan dat volgens de auteurs de tekst en de nieuwe rechten die hij voor de kinderen bekrachtigt, in principe geen rechtstreekse werking zullen hebben. De formulering van de tekst (vaag en niet scherp gedefinieerd karakter van sommige van de nieuwe verankerde rechten / verwijzing naar een tenuitvoerlegging door de bevoegde wetgevers) noopt op het eerste gezicht tot dergelijke conclusie. (...) Het zal geen enkele juridische meerwaarde creëren die niet zonder de aanneming ervan zou kunnen bestaan.”* (Nota in verband met het ontwerp tot herziening van artikel 22bis van de Grondwet betreffende de rechten van het kind, *Parl.St. Kamer 2007-08*, nr. 175/005, 29-33).

Gezien voormelde vaststellingen blijkt niet dat de verzoekende partij zich dienstig kan beroepen op een schending van artikel 22bis van de Grondwet.

Zoals bovendien duidelijk blijkt uit de bestreden beslissing, heeft de verwerende partij wel degelijk rekening gehouden met de argumenten inzake de in België gevolgde scholing van de kinderen en de obstakels die daaruit volgens de verzoekende partij voortvloeien om in Armenië de aanvraag in te dienen. Zo heeft de verwerende partij erop gewezen dat niet blijkt dat de scholing niet in het herkomstland kan verkregen worden, dat de scholing in België slechts een tijdelijke oplossing was waarbij verzoekende partij wist dat dit in precair verblijf gebeurde en dat het niet aannemelijk is dat de kinderen geen Armeens zouden kennen. Waar verzoekende partij hamert op het feit dat het leerprogramma in Armenië anders is dan het leerprogramma in België, toont zij hiermee evenwel niet aan dat daarmee afbreuk wordt gedaan aan de vaststelling dat de kinderen ook in Armenië naar school kunnen. Zoals de verwerende partij er terecht op gewezen heeft wist verzoekende partij dat de scholing in België in precair verblijf plaatsvond en slechts als een tijdelijke oplossing diende ten einde de ontwikkeling van de kinderen niet in het gedrang te brengen. Het is in dat opzicht dan ook geenszins kennelijk onredelijk om te oordelen dat een terugkeer naar het herkomstland door deze scholing in België niet verhinderd wordt wanneer blijkt dat de kinderen ook daar naar school kunnen. Dat de kinderen zich mogelijks zullen moeten aanpassen aan het leerprogramma in het herkomstland, doet hieraan geen afbreuk. Waar verzoekende partij er voorts blijft op hameren dat de kinderen in het Frans werden onderwezen, gaat zij er aan voorbij dat de verwerende partij erop gewezen heeft dat het niet geloofwaardig is dat de kinderen in hun thuisomgeving geen Armeens zouden spreken daar dit de moedertaal is.

Uit voorgaande blijkt geenszins dat de verwerende partij de belangen van de kinderen niet in ogenschouw heeft genomen.

2.11. Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht mei tweeduizend zeventien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. DE MUYLDER